

DUNBRIDGE
ACADEMY

Jebkur

Jebkur's

Jebkad

S A R A H S P R I N Z

DUNBRIDGE
ACADEMY

Anywhere

Z Ā R A Š P R I N C A

DANBRIDŽAS
AKADĒMIJA

Jebkur

NO VĀCU VALODAS TULKOJUSI
IEVA SPROĢE

821.112.2-31
Šp 820

Sarah Sprinz

DUNBRIDGE ACADEMY. ANYWHERE

Copyright © 2022 by Bastei Lübbe AG, Köln
All rights reserved.

Cover design © Jeannine Schmelzer, Bastei Lübbe AG
Cover photos © Shutterstock

Zāra Šprinca

DANBRIDŽAS AKADEMIJA. JEBKUR

Apgāda Zvaigzne ABC vadītāja VIJA KILBLOKA
Projekta vadītāja *Una Orinska*
Redaktore *Laura Bebre*
Korektore *Patricija Šteinberga*
Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*
Maketētāja *Egija Bļinova*
Vāka dizainu adaptējusi *Ilze Isaka*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6,
Rīgā, LV-1010. Red. nr. T-831.
Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.¹ pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

© Tulkojums latviešu valodā, Ieva Sproģe, 2024

© Mākslinieciskais noformējums, literārā apdare, izdevums latviešu valodā,
Apgāds Zvaigzne ABC, 2024
ISBN 978-9934-32-311-9

Dārgie lasītāji!

Šī grāmata satur potenciālus trigerus.
Tāpēc 415. lappusē atradīsiet instrukciju,
kā no tiem izvairīties.

Novēlam jums visiem vislabāko lasīšanas piedzīvojumu!

Jūsu Zāra un izdevniecība

*Visiem,
kas vienmēr tikai skrien.
Es ceru,
ka atradīsiet kādu,
kura dēļ ir vērts
apstāties.*

*Visu, ko nekad neesmu darijis,
es vēlos darīt kopā ar tevi.*

Viljams Čepmens

*Everything I've never done,
I want to do with you.*

William Chapman

DZIESMU SARAĶSTS

baby luv – nilüfer yanya
apricots – may-a
older – shallou and daya
hope is a dangerous thing for a woman – lana del rey
stone – jaymes young
all three – noah cyrus
happier than ever – billie eilish
edge of midnight (midnight sky remix) – miley cyrus feat
stevie nicks
meet me in the hallway – harry styles
a.m. – one direction
wonderland – taylor swift
runaway – aurora
perfectly out of place – dreams we've had
talk – hozier
sweat – zayn
a little death – the neighbourhood
fine line – harry styles
my tears are becoming a sea – m83
mind over matter (reprise) – young the giant
the beach – wolf alice
run boy run – woodkid
right where you left me – taylor swift
ready to run – one direction

UZ JEBKURIENI

“Man ļoti žēl,” es saku, un tas nav tas, ko patiesībā vēlos pateikt. Ne mazākajā mērā. Tā ir kapitulācija visbriesmīgākajā veidā, jo man nav citas izvēles.

Mana balss vēl nekad nav skanējusi tik bezkaislīgi. It kā man šobrīd būtu vienalga, ko tas nozīmē, bet ir tieši otrādi. Es jūtu visu ko citu, tikai ne vienaldzību.

Ko tu esi izdarījis? Ko tu esi izdarījis? Ko tu esi izdarījis?

Tas bija pareizi, tā taču bija. Vai tomēr ne? Vēl pirms brīža biju par to pārliecināts, bet tagad mani pārņem šaubas.

Es pagriežos, satveru smago, melno dzelzs rokturi. Es nezinu, kā kājas mani nes. Es nezinu, kā man izdodas atvērt tumši brūnās koka durvis un atstāt rektorātu, saglabājot savaldību. Es nezinu. Es vairs neko nezinu.

Gaitenī dzirdu balsis, smieklus, kas atbalsojas no augstajām sienām. Ātru soļu švīkstoņu pa vecajām, nelīdzenajām pasāžu flīzēm. Saules stari krīt caur smailajām logu arkām, gaisā mirdz putekļi.

Sejas pavēršas pret mani, skolasbiedri man uzsmaida, sveicina kā parasti, bet es neatbildu, jo vairs nespēju. Paskrienu viņiem garām, taču man nav mērķa. Man ir jādodas prom, bet es nezinu, kurp doties, jo man vairs nav māju.

Šī doma ir kā dūres belziens vēderā, taču tā ir taisnība. Uz brīdi šķiet, ka jāapstājas un jāsaliecas. Tomēr es turpinu skriet. Manas kājas lido pār flīzēm, virzoties pa ceļiem, pa kuriem es varētu staigāt aizvērtām acīm. Pāri iekšpagalmam uz manu

kopmītni, garām brūnām, efeju apvītām ķieģeļu fasādēm. Augsti sīkrūšu logi, tumši jumti, smaili torņi. Es to visu redzu, bet vairs neko nejūtu. Nodiluši kāpņu pakāpieni, no otrā stāva man pretī nāk devītklasnieki; atpazīstot mani, viņi palēnina tempu, bet, tikuši man garām, vēl ātrāk turpina skrējienu lejup. Smagās, tumšās koka durvis uz mūsu ēkas spārnu ir aizvērtas, man tās jāgrūž ar visu savu svaru; bikšu kabatā sameklēju atslēgu, atveru istabas durvis.

Klusums.

Un tad es pievelku savu koferi līdzās skapim un sāku kravāt mantas.

1. NODAĻA

EMMA

Tas nenozvanīja. Mans nolādētais modinātājs vienkārši nenozvanīja. Tas bija mēms, jo mans mobilais tālrunis bija nomiris. Kā var aizmirst to pa nakti uzlādēt, ja nākamajā rītā jālido uz Skotiju uzsākt apmaiņas gadu internātskolā? Kā? Iespējams, izklausās pēc slikta joka, bet diemžēl man jāatzīst, ka tas nebija joks.

Es totāli aizgulējos. Savā aizbraukšanas dienā. Un mamma nekādā gadījumā nedrīkst par to uzzināt, citādi viņai būs krīze. Kad vakar noskaidrojās, ka sasodītā Francijas lidostas personāla streika dēļ viņa nespēs atgriezties laikā, lai kopā ar mani aizlidotu uz Edinburgu, kā bija plānots, viņa bija absolūti skeptiska. It kā septiņpadsmitgadīga meitene nespētu pati nokļūt lidostā un aizceļot uz Skotiju.

Nu, ko lai saka? Acīmredzot viņai bija taisnība.

Parasti pirms gulētiešanas es pievienoju telefonu pie lādētāja, bet vakar acīmredzot aizmirsu to izdarīt. Galu galā ne pārāk bieži gadās nobimbāties līdz pat dziļai naktij, jo pēkšņi saproti, ka uz veselu gadu doties uz Skotiju varbūt tomēr ir ļoti stulba ideja. Varbūt mana zemapziņa vēlējās dot man pēdējo iespēju nākt pie prāta.

Nevis aizlidot, nevis jau rīt kļūt par jauniņo Danbridžas Akadēmijā, bet izbaudīt atlikušās vasaras brīvdienas un septembra sākumā mācīties Heinriha Heines ģimnāzijas vienpadsmitajā klasē – tā, it kā es gandrīz nebūtu pieļāvusi milzīgu kļūdu. Bet tas vairs nav iespējams, jo visi mani draugi zina, ka gadu būšu prom. Es nevaru atļauties izrādīt vājumu un padoties. Izskatītos, ka pati nezinu, ko gribu. Bet es ļoti labi zinu, ko gribu. Un tāpēc man jādodas uz Edinburgu.

Tirot zobus, nevērīgi iemetu pēdējās lietas kosmētikas maišiņā.

Man ir jābrauc uz turieni. Es to zinu kopš brīža, kad atradu to kaseti un, klausīdamās to dziesmu savā vecajā pleijerītī, gulēju nomodā līdz pat rītausmai. “*For Emma*” – “*Emmai*”. Nosaukums kā solījums, kas mani izsmej.

Tas bija pirms divarpus mēnešiem, un klusībā esmu pārliecināta, ka mani šajā skolā uzņēma tik drīz tikai tāpēc, ka mamma izmantoja savus kontaktus. Viņa to prot izcili. Šķiet, advokātam gandrīz visur atrodas kāds, kurš jūtas parādā par pakalpojumiem. Patiesībā es tik tiešām biju pārliecināta, ka rikojos pareizi. Tiesa, mamma nesaprata, kāpēc pēkšņi tomēr gribu doties uz to internātskolu pēc visiem tiem gadiem, kuru laikā viņa to bija ieteikusi, bet es atteicos. Es nevaru viņai stāstīt, ka man jāatrod tēvs. Ka viņa balss ierakstā skan pavisam citādi nekā manās atmiņās. Ka tā izklausījās tik tuvu, it kā viņa lūpas, dziedot “*For Emma*”, visu laiku būtu glāstījušas mikrofonu. Ka es klausījos to dziesmu ar drebošu sirdi un uzmetušos zosādu. Visu nakti – un pēc tam vairs nekad.

Ka dziesma “*Emmai*” nepavisam nav zudusi nebūtībā – pat tad, kad es pirmo reizi pēc daudziem gadiem gūglēju viņa vārdu. Džeikobs Vailijs joprojām gaida savu lielo izrāvienu, joprojām ir vīrietis ar ģitāru un bez sirdsapziņas, jo esmu pārliecināta: tam, kurš pamet savu ģimeni, lai sapņotu, un pat ne reizi neatskatās atpakaļ, tādas nevar būt.

Džeikobs Vailijs, dzimis Glāzgovā, ir skotu dziedātājs un dziesmu autors.

Un viņš atkal tur dzīvo, vismaz tā par viņu teikts Vikipēdijas ierakstā. Viņš ir Skotijā, tātad arī man jānodas uz Skotiju. Es to zināju, kad pirmoreiz brīvprātīgi apmeklēju Danbridžas Akadēmijas mājaslapu.

“Uz lidostu, lūdzu,” pēc mirkļa noelšos, iekāpdama taksometrā. Man gribas aizvērt acis, lai neredzētu, cik pulkstenis, bet diemžēl tas pārmetoši spīdinās man pretī, tiklīdz sniedzos pēc mobilā tālruņa. Sasodīti maz laika. Es esmu tik stulba! Man ir jātiek līdz bagāžas nodošanas punktam, kas, ceru, vispār vēl ir atvērts, cauri drošības kontrolei un līdz vajadzīgajiem vārtiem. Tas viss jāpaveic stundas un divdesmit minūšu laikā, tad lidmašīnai jāizlido, ideālā gadījumā – ar mani uz borta.

Nav ne jausmas, ko darīšu, ja man neizdosies. Noteikti vēlāk ir vēl kāds reiss uz Edinburgu, bet vai iespējams vienkārši pārcelt lidojumu, ja tas nokavēts, turklāt vienīgi paša vainas dēļ?

Mamma ko tādu zinātu. Bet, ja vien tas nebūs absolūti nepieciešams, viņa neuzzinās, ka pat nespēju laikā ierasties lidostā. Beigu beigās viņa to vēl interpretēs kā zīmi, ka es tomēr nemaz nevēlos doties uz Danbridžas Akadēmiju. Taču tā nav zīme. Tā ir tikai muļķīga, muļķīga sakritība.

Nosūtu viņai *WhatsApp* ziņu, apgalvojot, ka pašlaik esmu ceļā uz iekāpšanas vārtiem. Kopumā jau tā arī ir.

Ir pusastoņi svētdienas rītā, bet Frankfurtes satiksme nepazīst žēlastību. Aizveru acis, kad taksometrs arvien palēnina gaitu. Ak Dievs, es esmu pilnīgā neziņā. Es nokavēju reisu un ieradišos internātskolā pārāk vēlu. Jau pašā sākumā kļūšu par jauniņo, kura nespēja pat laikā ierasties uz mācību sākumu.

Mans pulss auļo, kad pēc pusgadsimta beidzot izlecu no taksometra, paņemu savu bagāžu un samaksāju šoferim. Esmu lidojusi jau vairākkārt, bet Frankfurtes lidosta ir un paliek izaicinājums, pat ja laika ir pietiekami.

Es sāku skriet. Izlidošanas zālē visur stāv cilvēki ar koferiem. Tikai retais dod ceļu, lai gan redz, ka steidzos. Pēc piektdienas treniņa man sāp augšstilbu muskuļi. Pēdējais koordinācijas treniņš un kāpinājuma skrējieni ar meitenēm no sporta kluba. *Tev patīks, Emmij, es arī biju Danbridžas vieglatlētikas komandā.* Domās dzirdu mammas balsi un lūdzos, kaut viņai būtu taisnība.

Manas kājas ir smagas, ir grūti stumt divus koferus, un jūtu vieglu dūrienu sānos. Lai atrautu pēdas no zemes, ir jāpieliek lielākas pūles nekā parasti, bet es neapstājos. Es nekad neapstājos pirms galamērķa. Tas ir vienīgais princips, ko patiešām ievēroju. Turpināt skriet pat tad, kad no piepūles gandrīz jāvemj. Turpināt skriet, turpināt skriet, vienalga, kurp. Mans tēvs sarkanajā Vācijas Dzelzceļa reģionālā vilciena vagonā, kas brauc aizvien ātrāk un ātrāk, un es aizvien ātrāk un ātrāk skrienu viņam pakaļ. Tikai vienmēr esmu par lēnu.

Acīmredzot izskatos tik izmisusi, ka aviokompānijas darbinieki atver jaunu reģistrācijas stendu, un es nosveru savu pirmo koferi uz konveijera lentas. Sieviete aiz stenda ar paceltām uzacīm aplūko skaitli digitālajā rādītājā, bet pēc tam, neko nesakot, piestiprina pašlīmējošo etiķeti manai bagāžai. Varbūt viņa ir līdzjūtīga. *Ceru*, ka viņa ir līdzjūtīga.

“Jums jāpasteidzas – vārti jau aizveras, bet es darišu kolēģiem zināmu, ka esat ceļā.”

“Paldies,” es izmoku, sniedzos pēc saviem dokumentiem, pagriežos un daru vienīgo, ko protu pat aizvērtām acīm.

Es skrienu, cik ātri vien varu.

2. NODAĻA

HENRIJS

Man riebjas skriet.

Man tas riebjas, riebjas, riebjas!

Tas ir nogurdinoši jau tad, kad nav jāsteidzas no viena šīs gigantiskās lidostas gala uz otru pēc aizkavēta desmit stundu ilga lidojuma. Es zinu, kāpēc parasti izvairos pārsēsties Frankfurtē, – ar pusotru stundu ilgu tranzīta laiku nekad nepietiek. Un ar to nepavisam nepietiek, ja lidmašīna kavējas. Es gribu to kaut kur uzrakstīt melns uz balta, lai nākamreiz, kad rezervēšu lidojumu atpakaļ no Nairobi uz Edinburgu, to atcerētos.

“Atvainojiet, sorri...” Velns ar ārā, kāpēc uz šiem bezgalīgi garajiem eskalatora celiņiem ir tik grūti ievērot noteikumu “labajā pusē – stāvēt, kreisajā pusē – iet”? “Savienotais lidojums, atvainojiet!”

Es izvēršu elkoņus un ignorēju dūrienus krūtīs. Tas ir tik apkaunojoši, ka nespēju bez pārtraukuma noskriet pat piecas minūtes, nejutoties tā, it kā man tūlīt draudētu astmas lēkme. Mugursoma plecos pēkšņi sver tonnu, mans hūdijs ir pārāk silts, bet, protams, es to sajutu tikai tad, kad kopā ar citiem pasažieriem stāvēju *Boeing* šaurajā centrālajā ejā un gaidīju, kad beidzot varēsim izkāpt. Vislabprātāk es apstātos un norautu

džemperī, bet, pirmkārt, man tam nav laika, un, otrkārt, tagad tam nav nozīmes.

Paklūpu, sperot pirmo soli uz cietas zemes eskalatora celiņa galā. Mans ķermenis grib turpināt kustību uz priekšu, muskuļi tik tikko spēj noreagēt uz paātrinājuma trūkumu, un – ak Dievs! – man atkal jāsāk regulāri skriet, ja gribu paaugstināt savu atzīmi sportā. Varbūt vajadzētu sekot Teo piemēram. Mans vecākais brālis mēdza mācīties internātskolas sporta zālē, vienlaikus soļojot pa skrejceliņu. *Staigājot smadzenes daudz ātrāk iegūmē jaunu informāciju, to apliecina zinātne, Henrijs.* Un zinātne apliecina, ka mana sirds kuru katru brīdi izlēks no krūtīm, ja es nepalēnināšu tempu, un...

Mirkli. Vārti B20. B.

Es apstājos tik pēkšņi, ka pār mani pārgāžas vācisku lāstu straume. Pulss turpina bungot ausīs, kamēr blenžu uz uzrakstiem virs manis. Varbūt smadzenes nesaņem pietiekami daudz asiņu un man rādās halucinācijas? Vai varbūt tur tiešām ir rakstīts “Vārti C–D”?

Fak! Kur esmu nepareizi nogriezies? Kāpēc mana savienotā lidojuma vārti vienmēr ir otrā lidostas galā, lai arī kur es pārsētos, un kādēļ...

Apslāpētā skaņa, kas atskan tajā sekundē, kad neskatoties pagriežos, neizklausās labi. Un tā arī nerada labu sajūtu. Biju piemirsis, ka, ja kāds tevī pilnā ātrumā ietriecas, no plaušām tiek izspiests viss gais. Es piezemējos uz gludajām flīzēm starp kādas meitenes ceļgaliem. Viena manas mugursomas sprādze atsprāgst vaļā, un somas saturs izkaisās mūsu priekšā uz grīdas. Ūdens pudele, austiņas, košļājamā gumija, mini sāļo kliņģerīšu turziņa no lidmašīnas, mobilā telefona lādēšanas kabelis un mana pase. Bet es neko no tā neredzu. Es redzu tikai gaiši blondus matus, kas sniedzas līdz zodam, un ļoti pelēkzilas acis.

“Sorri, sorri...” viņa sāk un turpina runāt. Ceru, tas, ka es viņu nesaprotu, nav tātēc, ka krītot sasītu galvu. Vārdi skan vācīski, bet no viņas mutes tie nešķīet tik skarbi.

“Vai tev viss okei?” es atjautāju. Patiesībā gaidu, ka meītene samulsīs, tiklīdz aptvers, ka jāatbild angļiski, lai es viņu saprastu. Taču viņa, ne sekundi nevīlcīnoties, pāriet no vienas valodas uz otru, un, Jēziņ, kāpēc tas ir tik pievīlcīgi?!

“Jā, jā, es domāju, ka labi,” viņa saka. “Un tev? Atvaino, man nevajadzēja tā skriet, bet...”

“Nē, viss kārtībā. Es pats nebīju pietiekami uzmanīgs.” Manas smadzenes atkal ieslēdzas. Refleksīvi nolīecos pēc savas pudeles, kas bīstami rīpo steīdzīgo garāmgājēju virzienā. Kad to aizsnīedzu, meītenes skatīens pārskrīen manām mantām. Gandrīz tā, it kā viņa klusībā apsvērtu, vai viņai būtu vai nebūtu jāpalīdz man tās salasīt.

“Man ļoti žēl, es...” Meītene sastostās, kad atkal paskatos uz viņu. “Es baīgi kavēju, mana lidmašīna tūlīt aizlīdos, un...”

Viņu pārtrauc metālīskā lidostas paziņojuma balss. Viņa drudžaini uzlec kājās, kad no skaļruņīem atskan vārdi vācu valodā. Kad tie atkārtojas angļiski, elpu aīzturu es.

“Šīs ir pēdējais atgādinājums pasažīerīem Beningtonam un Vailījai. Lūdzam nekavējoties doties uz vārtīem B20. Šīs ir pēdējais atgādinājums.”

“Man ļoti žēl.” Meītene uzmet man vienlīdz vainīgu un izmisīgu skatīenu.

“Vai tā esi tu?” jautāju, un viņa apstīprīnoši pamāj ar galvu. “Edīnburga?”

“Tu arī?”

“Jā,” atbīldu.

Viņa vīlcīnās. Tad nolīecas pie manām mantām. “Okei, mums jāsteīdzas.”

Katram no mums tie ir trīs grābīeni ar rokām, es īebāžu aīstīnas mugursomas augšdaļā un arī pielecu kājās. Pasi es turu rokā.

“Vailija?” jautāju, skatoties uz viņu.

“Emma,” meitene atbild, norādot uz to pusi, no kuras tikko esmu atnācis. Mēs sākam iet. “Un tu?”

“Henrijs. Priecājos iepazīties.” Es varu pateikt tikai dažus vārdus, jo manas plaušas atkal deg. Vai arī deg vēl joprojām – abi varianti ir iespējami. “Vai vēl tālu?” izspiežu, lēnām atpalielot no viņas. Emma. Šī pelēkacainā meitene. Un, ak Dievs, viņa ir ātra!

“Es nezinu.” Viņa paskatās pār plecu un satver mugursomas siksnas. “Mums jāiet ātrāk.”

“Es ātrāk nevaru.”

“Vari gan.”

Velns, viņa maldās. Varbūt viņa varētu.

Un viņa, kā izskatās, to dara bez jebkādas piepūles.

“Nē, mums jāiet tur.” Tieši pirms nākamā slidošā eskalatora celiņa Emma satver mani aiz elkoņa un velk pa labi.

Patiešām. Uz norādes rakstīts “Vārti B35–1”. Es acīmredzot iepriekš biju paskrējis tai garām.

Kamēr skrienam garām cilvēkiem ar bagāžas ratiņiem un izvairāmies no maziem bērniem, Emma murmina vārdus, kas izklausās pēc ļoti vāciskas atvainošanās.

Es esmu patiešām apkaunojoši aizsējis, turpretī Emmai, kuras krūtis tomēr arī manāmi cilājas, ir tikai nedaudz piesārtuši vaigi. Droši vien palikuši tikai daži simti metru, bet lidostas koridors šķiet bezgalīgi garš.

B31

B29

B27

Pie B24 tikko ir sākusies iekāpšana, un cilvēki stāv visur. Tieši ceļā. Es viņiem no sirds pateicos, jo tādēļ man pāris soļu ir jānoiet, nevis jānoskrien. Man priekšā Emma pazūd starp gaidošajiem cilvēkiem, un es piespiežu sevi turpināt skriet.

Mūsu vārti ir tukši. Tie patiešām izceļas starp pārējiem uzgaidāmajiem sektoriem, kas ir piepildīti līdz maksimumam. Aiz stiklotās sienas es redzu lidmašīnu, bet pie stenda vairs neviena nav.

Emma palēnina gaitu, jo arī viņa saprot, ka esam par vēlu.

Velns... Sajūtu dūrienus sānos un piespiežu pie tiem roku.

“Tiešām?” murmina Emma. Viņas balss izklausās pārāk normāla pēc sprinta, kuru tikko esam noskrējuši. “Jūs taču tikko mūs vēl izsaucāt un...”

“LH 962 uz Edinburgu?” kāds vīrietis uzsauc.

Es labprāt mestos ap kaklu stjuartam, kas tajā brīdī iznirst no ejas uz lidmašīnu.

“Jā!”

“Ļoti labi, nāciet, lūdzu!”

Izvelkot telefonu no hūdiņa ķengurkabatas, es cenšos apspiest elsošanu. Mana seja noteikti ir spilgti sarkana. Emma gandrīz nemaz neizskatās nopūlējusies. Kā, pie velna, tas cilvēkam iespējams?

Atveru telefonā iekāpšanas karti un pasniedzu stjuartam savu pasi. Pēc tam, kad viņš man to atdod atpakaļ, dažus soļus nostāk pagaidu Emmu. Viņai ir izdrukāta papīra iekāpšanas karte, un nezkādēļ man jāpasmaida. Tas ir kaut kā piemīlīgi.

Emma pateicas, un meitenes vaigi, viņai paskatoties uz mani, tomēr ir mazliet sārti. Šķiet, viņa ir pārsteigta, ka esmu gaidījis. Un tajā brīdī tas notiek. Viņas skatiens no manas sejas aizklīst pie manām krūtīm. Es redzu, kā tas sastingst pie baltā logo, kas izšūts uz tumši zilā hūdiņa. Danbridžas Akadēmijas iniciāļi savijušies vienkāršā ģerboņa centrā, kuru ieskauj efeju stīgas. Meitene to pazīst. Es to redzu viņas acīs, un, pirms viņa ir pateikusi kaut vārdu, domās pārskatu visas astoņas klases. Bet, nē, tas nav iespējams. Viņa noteikti ir jauniņā, citādi es viņu būtu redzējis jau agrāk. Es nezinu visu četrsimt trīsdesmit

divu Danbridžas skolēnu vārdus. Bet es pazīstu viņu sejas. Un es tās neaizmirstu.

“Tu mācies Danbridžas Akadēmijā?” jautā Emma, un viņas balss skan tik godbijīgi, ka esmu par to pilnīgi pārlicināts.

Viņa tiešām ir jauniņa. Tā jautātu tikai cilvēks, kurš internātskolu pazīst vienīgi no izskaistinātajiem aprakstiem internetā.

“Jā,” saku, un aiz Emmas parādās stjuarts.

“Pasteidzieties, lūdzu!” Viņš smaida, atsedzis mirdzoši baltus zobus, bet tādā piespiedu draudzīgā veidā, kas mums abiem uzreiz liek doties tālāk. Emmas skatiens joprojām ir man pielipis. Man nepatīk, ka viņa pēkšņi šķiet tik nomākta.

“Vai šis ir tavš pirmais gads?”

“Jā.” Emma mulsi pasmaida, un es pēkšņi gribētu viņu apskaut. Nu, ja vien nebūtu totāli sasvīdis. Un pat tad tomēr ne. Galu galā mēs viens otru nepazīstam. Bet kāpēc viņa šeit ir viena? Jauniņos vienmēr atved vecāki. Pat ja viņi ir no Saūda Arābijas vai Meksikas. Un Vācija tiešām nav vistālākā valsts, kas pārstāvēta mūsu skolā.

“Es apmaiņas programmā mācīšos tikai vienu gadu,” viņa saka, kad ejam pa garo gaiteni. Sienas ir tuvu, mīksta grīdas segums norij mūsu soļus. Man nepatīk, ka, to sakot, viņa raugās lejup. Emma izskatās... tāda kā nelaimīga.

“Forši! Tava angļu valoda ir lieliska.”

Kad meitene paceļ acis, uzreiz pamanu, ka acīmredzot esmu pateicis kaut ko nepareizu. “Paldies,” viņa nomurmina.

Es vēlos viņu izjautāt par visu iespējamo. No kurienes tieši viņa ir, vai ir satraukusies un tamlīdzīgi, bet nepaspēju, jo tajā brīdī mēs nonākam pie lidmašīnas durvīm. Stjuarte mūs jau gaida.

“Laiņi lūdzam uz klāja,” viņa sveicina, nepacietīgi smaidot.

“Kur tu sēdi?” jautāju Emmai. Visi pārējie pasažieri jau ir piesprādzējušies. Un raugās savos viedtālruņos, kas tūlīt būs jāpārslēdz lidojuma režīmā, vai arī nokaitināti lūr mūsu virzienā.

“Divdesmit septiņi D,” saka Emma, pār plecu atskatoties uz mani. “Un tu?”

Žēl. Brīdi patiešām apsvēru, cik nepieklājīgi būtu tagad kādam pajautāt, vai varam apmainīties vietām.

“Šeit,” es atbildu, kad ejam garām 22 C sēdvietai. Tā ir ejas pusē, blakus, protams, vairs nav brīvas vietas. Sieviete vidējā sēdvietā jau ir uzlikusi lielas troksni slāpējošas austiņas, un neizskatās, ka vēlētos tikt uzrunāta.

“Ā, okei.” Emma neapstājas. “Tad lai tev labs lidojums! Gan jau tiksīmies, Henrij.”

“Jā.” Es noriju siekalas. “Tev tāpat.”

EMMA

Vidējā sēdvietā manā rindā ir brīva. Protams. Tā ir rezervēta mammai, bet mamma ir kaut kur Nicā, nevis šeit, blakus man.

Tas man ienāk prātā tikai tad, kad Henrijs jau ir ieņēmis savu vietu un stjuarte lūdz mani neatsprādzēt drošības jostu, pirms esam sasnieguši lidojuma augstumu.

Tā nu es sēžu, ignorējot salona apkalpes drošības instrukcētāžu, un cenšos ar skatienu pielūgties, lai Henrijs pagriežas pret mani.

Tas neizdodas. Viņš ir pievērsies mobilajam telefonam, redzu, kā viņš raksta un vainīgi paskatās augšup, kad stjuarte, domājams, liek viņam pārslēgt ierīci lidojuma režīmā.

Pagriezies, pagriezies, pagriezies.

Es varētu dot Henrijam zīmi, lai vēlāk atnāk uz aizmuguri un apsēžas man blakus. Nu, ja viņš to vēlētos. Nezinu. Faktiski tam nav nozīmes. Es nemaz nezinu, vai *pati* to vēlos. Nē, zinu gan. Es to negribu. Negribu. Pavisam noteikti. Viņš šķiet jauks, bet man par to nevajadzētu domāt. Viņš ir vīrietis. Un mēs zinām, ko tas nozīmē. Salauzta sirdis un izlietas asaras, kuras

nekad nevarēsim atgūt. Būt kopā ar kādu sešus mēnešus tikai tāpēc, lai no zila gaisa saņemtu īsziņu, ka viņam kaut kā izzudušas jūtas. Man ir apnikuši tādi puisi kā Noa no paralēlklases vai mans tēvs, kas aizgāja un tā arī vairs par sevi nedeva nekādu ziņu. Un tomēr es te sēžu, lidoju uz Skotiju, lai viņu meklētu, un nespēju pārtraukt skatīties Henrija virzienā. Kāpēc es to daru?

Henrijs nepagriežas, un, jo ilgāk es ceru, ka tā notiks, jo smieklīgāka sev šķietu. Kas zina, vai mēs vispār esam vienā gadā. Internātskola ir liela, iespējams, mums vairs nekad nebūs nekādas saskarsmes. Tas gan būtu žēl... Ak Dievs, Emma! Izbeidz!

Es blenžu uz viņa plecu tumši zilajā džemperī un prātoju, cik viņam varētu būt gadu. Noteikti izlaiduma klase. Viņā kaut kas ir. Kaut kas pašpārliecināts un izklaidīgi mierīgs. Tāds kā mūsu absolventiem, kad viņi staigā pa gaitenīem, jo ir tik pieauguši, tik bezrūpīgi, it kā viņiem piederētu visa sasodītā skola. Bet var jau būt, ka šajā internātskolā tādi ir visi. Drīz es to uzzināšu.

Katrā ziņā viņš vairs neatskatās. Tas gan arī nav svarīgi. Es izvelku no kabatas austiņas un ieslēdzu vecu *One Direction* dziesmu, jo mēs tūlīt pacelsimies un mazliet dvēseles miera man labi noderētu.

Kāpēc viņš neatskatās? Ja viņš sēdētu man blakus, es varētu sākt viņu iztaujāt par internātskolu. Vai par ko citu. Kāpēc viņš vispār lido no Frankfurtes uz Edinburgu, lai gan runā tik nepārprotami britiski, ka man pat nav jānoskaidro, no kurienes viņš ir? Vai viņš bija brīvdienu ceļojumā? Kāda ir internātskola, un vai viņš gadījumā nepazīst Džeikobu Vailiju? Nē? Žēl, bet nav arī tik svarīgi...

Es esmu tik apsēsta.

Lidmašīna apstājas, un tad dzinēji ierēcas skaļāk. Es tieku iespiesta sēdekļi un, tā kā pacelšanās un nosēšanās man nekad nešķiet patīkama, aizveru acis. Tikai uz brītiņu. Tikai līdz

brīdim, kad sasniegsim lidojuma augstumu un varēšu būt puslidz pārliecināta, ka mēs visi izdzīvosim. Lai gan kaut kur esmu dzirdējusi, ka nosēšanās esot riskantāka par pacelšanos. Jebkurā gadījumā... *Nedomā par to*. Es klausos savu mūziku, nekas cits man nav svarīgs. *One Direction* nomaina Teilore Svifta, Teilori – Lana Del Reja.

Es tikai retu reizi samirkšķinu acis. Gadījumā ja Henrijs pagriežas. Bet viss, ko redzu, ir tikai viņa elkonis uz sēdekļa paroča un roka, kas balsta viņa seju. Un es pamanu, ka viņš noteikti ir sasodīti noguris, jo ik pēc divdesmit sekundēm viņa galva nedaudz noslīd uz priekšu.

Vai viņam aiz muguras lidojums iepriekšējā naktī? Par to varētu liecināt tumšās ēnas zem acīm un treniņbikses.

Kad Henrijs uzvelk galvā džempera kapuci un, sakrustojis rokas, atbalsta pakausi pret sēdekļa atzveltni, es novēršu skatienu. Ir nepieklājīgi vērot, kā svešinieki guļ, bet zem kapuces vijas viņa brūnās cirtas, un viņa acis – tās tiešām bija samērā zaļas. Tumši sūnzaļas. Gluži kā zaļais tartāna raksts skolas formā, kuru no rītdienas valkāšu. Tumši zila žakete ar zilzaļi rūtainu oderi un uz krūšu kabatas izšūtu skolas emblēmu. Balts kreklis un pieskaņota kaklasaite.

Es nespēju vien beigt iztēloties Henriju skolas formā, kas, manuprāt, viņam ļoti labi piestāv, un pa šo laiku viņa galva ar katru minūti sliecas arvien tuvāk plecam. Ja viņš sēdētu man blakus, viņš varētu to atbalstīt uz mana...

Ak Dievs, Vailija! Es atkal aizveru acis, un Lana dzied: "*Hope is a dangerous thing for a woman*."¹ Dziedātāja pat nenojauš, cik ļoti viņai ir taisnība. Bet var jau būt, ka tomēr zina gan. Cilvēki, kas raksta šādas dziesmas, ir pietiekami daudz pieredzējuši. Noa nākamajā dienā skolā. Tas, kā viņš saka, ka tam tik un tā vairs nav jēgas. Kā es mierīgi piekrītu – bez emocijām, bez

¹ Rinda no Lanas Del Rejas (*Lana Del Rey*) dziesmas "*Hope is a dangerous thing for a woman*", tulkojumā: "Cerība sievietei ir bīstama lieta" (*angļu val.*).

asarām. Daru visu, lai nekļūtu par histērisku bijušo, kas lūdzas, lai viņas puisis neaiziet. Jo man būtu vajadzējis to zināt. Jo viss vienmēr atkārtojas, vienmēr, vienmēr, vienmēr, un tas nav iespējams, lai cik ļoti gribētos ticēt labajam cilvēkos. Kad kļūst grūti, viņi vienkārši aiziet, un neviens viņus no tā nevar atturēt.

Mums, Emmij, pelīt, dzīvē nav vajadzīgi vīrieši. Mamma balss – un daļiņa manis grib viņai ticēt. Viņai patiešām nav vajadzīgi vīrieši, tikai darbs un daudz pienākumu, lai aizmirstu, kā sāp. Es to nevaru aizmirst. Jo es nevarēju paelpot, kad pārģērbos treniņtērpā, lai gan tā bija atpūtas diena. Bet “Noa-ir-pārtraucis-mūsu-attiecības” diena nevarēja būt atpūtas diena. Tā bija diena, kad man bija jāskrien, lai nezaudētu prātu. Jo manas domas apstājas tikai tad, kad skrienu. Bet tagad es nevaru skriet. Es varu piespiest sevi neskatīties Henrija virzienā. Par laimi, viņš nesēž man blakus. Tas būtu fatāli. Viņš nekādā gadījumā nedrīkst sēdēt man blakus, iemigt un nolikt galvu man uz pleca. Kam tādām man nav laika. Noa ir prom, un man ir mērķis. Tas ir ļoti vienkāršs. Viens gads, viena misija. Skotijā man visam ir derīguma termiņš. Man tas ir jāatkārto sev atkal un atkal, lai neaizmirstu.

Es samirkšķinu acis.

Un, nē, viņš nepaskatījās atpakaļ.